

mimo to prokázáno, že choroba jeho choti vyžadovala bezodkladné lékařské pomoci.

Čís. 37.

Vzal-li vypovězený námitky proti výpovědi po zahájení ústního jednání zpět, aniž vypovídající s tím souhlasil, budiž vynesena rozsudek podle uznání.

(Rozh. ze dne 4. února 1919, Rv I 82/19.)

Strana vypovězená vzala námitky své proti výpovědi z najatého mlýna po zahájení ústního jednání zpět a žádala, aby to soud vzal prostě na vědomí. Strana vypovídající s tím nesouhlasila, nýbrž navrhla, aby výpověď uznána byla rozsudkem za účinnou. — **Prvý soud** (okresní soud v Táboře) uznal podle toho návrhu. **Důvody:** Okolnost, že strana vypovídající se zpětvzetím námitek nesouhlasila, nemá po stránce materiální naprosto žádného významu, poněvadž toliko zpětvzetí výpovědi, nikoli však zpětvzetí námitek proti výpovědi vázáno jest na souhlas protistrany. Vzetím námitek zpět, jež rovná se ve skutečnosti uznání žalobního nároku, odpadlo arci projednávání jejich obsahu, jehož vypovězená strana, uznávajíc patrně bezdůvodnost námitek, dobrovolně se vzdala. Okolnost, že strana vypovídající se zpětvzetím námitek nesouhlasila a navrhla, aby rozsudkem uznána byla výpověď za účinnou, má ovšem význam ryze procesuální. Kdyby se byla strana vypovídající spokojila s pouhým zpětvzetím námitek a projevila s ním souhlas, nebylo by rozhodováno rozsudkem, nýbrž zůstalo by při pouhé výpovědi, jakou tato dle své povahy před vznesením námitek byla. Poněvadž však strana vypovídající, s tímto ukončením věci se nespokojujíc, nesouhlasila se vzetím námitek zpět a žádala, aby rozhodnuto bylo o otázce účinnosti výpovědi rozsudkem, nebylo lze takovému návrhu vzhledem k významu a právním účinkům se opírat a nechati jej nepovšimnutým. Bylo proto nalezeno dle učiněného návrhu rozsudkem a výpověď, ježto ve zpětvzetí námitek dlužno spatřovati *submissi*, zachována byla ve své účinnosti (§ 573 c. ř. s.). — **Odvolační soud** (krajský soud v Táboře) rozsudek prvního soudu potvrdil. **Důvody:** Námitky proti výpovědi nejsou žalobou, nýbrž obranou proti nároku ve výpovědi zahrnutému, aby předmět pachtu byl v určitý čas odevzdán, pročez předpis § 237 c. ř. s. o zpětvzetí žaloby zde místa nemá. O námitkách bylo zavedeno řízení sporné, jež podle § 572 c. ř. s. vyřízeno býti má k návrhu některé strany rozsudkem, při čemž lhotejno zůstává, zdali avisát od vznesené obrany při nařízeném roku upustil anebo vůbec neprojednával. Bezpodstatnou je tudíž výtká odvolání, že po zpětvzetí námitek neměl býti vynesena rozsudek; neboť dle obsahu protokolu jednání byly námitky zpětvzaty po vyvolání věci, tedy po početí roku (§ 133 c. ř. s.) a bez souhlasu strany vypovídající, kteráž navrhla, aby výpověď byla uznána účinnou, důsledkem čehož první soudce právem návrhu jejímu vyhověl a za účinnou uznal výpověď, proti kteréž strana vypovězená ve spóru obrán svých neuplatnila.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání strany vypovězené.

D ů v o d y:

Dle jasného znění § 571 c. ř. s. sluší stranu, od níž vycházela výpověď nebo vyzvání ku vrácení nebo převzetí předmětu nájemního nebo pachtovního, pokládati za žalobce; dále se ustanovuje, že, podají-li se proti výpovědi v čas námitky, sluší naříditi rok k ústnímu projednávání rozepře. Z toho jde, že při rozepřích ze smluv nájemních a pachtovních, pokud není nic zvláštního předepsáno v §§ 560 a násl. c. ř. s., dlužno používatí veškerých ostatních ustanovení, platících pro sporné řízení před soudy okresními, tudíž také předpisu o rozsudech a usneseních a o předpokladech, za kterých rozsudky a usnesení mohou býti vydávány. Tu pak dovolatelka vzala, jak shora dotčeno, své námitky po počátku ústního sporu něho jednání zpět, dala tímto úkonem na jevo, že uznává neobmezeně nárok žalobní a je ochotna se mu podrobiti. O případu tomto zmiňuje se však § 395 c. ř. s. a vyhrazuje žalobci právo navrhnouti, aby rozepře rozhodnuta byla rozsudkem podle uznání. Návrh strany vypovídající na vydání rozsudku, ač námitky byly odvolány, byl tudíž v zákoně odůvodněn a musilo mu býti vyhověno.

Čís. 38.

Přejímatel firmy ručí za obchodní dluhy svého předchůdce. Opačná úmluva mezi šcizitelem a přejímatelem firmy tomu o sobě nevaří.

(Rozh. ze dne 4. února 1919. Rv II. 2/19.)

Z obchodování s protokořovanou firmou Bedřich W. vznikla žalovanému v roce 1912 nezapravená pohledávka 904 M 50 f. Po vzniku této pohledávky byla v listopadu 1912 firma jejím majitelem Bedřichem W. převedena na jeho bratra Václava W., Bedřichu W. udělena novým majitelem firmy prokura a obojí zapsáno v listopadu téhož roku do obchodního rejstříku. Při převodu firmy ujednáno mezi oběma brátry, že Václav W. přejímá firmu Bedřich W. se všemi aktivy, ale bez pasiv. V roce 1917 objednala firma Bedřich W. prokuristou Bedřichem W. u žalovaného větší množství zboží a zaslala mu na ně předem 304 M 50 f. Na to vyrozuměl žalovaný firmu, že mu objednané zboží došlo a že zaslaný peníz 304 M 50 f připisuje firmě k dobru na částečné vyrovnaní své pohledávky z roku 1912, činící 904 M 50 f. Žaloba Václava W. jako majitele firmy Bedřich W. o vrácení předem zaslaných 304 M 50 f byla pr v ý m s o u d e m (okresním soudem v Olomouci) s tímto o d ů v o d ň ě n í m zamítnuta: Otázka, zda při přechodu obchodu přecházejí též pasiva, není obchodním zákonem upravena. Článek 23 obch. zák. stanoví pouze, že firmu nelze předati bez obchodu. Co však jest právem, převede-li se firma s obchodem, najmě, zda obchodní věřitel může se za všech okolností držeti nového majitele firmy, v čl. 23 obch. zák. se nevyslovuje. Nelze o tom pochybovati, že obchod lze předati i bez pasiv. Dotyčná úmluva mezi předatelem a přejímatelem obchodu upravuje však jen vnitřní poměr mezi oběma. Ježto firmu nelze zciziti bez obchodu, obchodní dluhy pak náležejí k obchodu, musí nabyvatel firmy převzítí též obchodní dluhy. Lze ovšem ujednati, že dluhy zůstanou při zciziteli. Než úmluva ta ne-